

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci
OIB 77561654785

Poslovni broj: P-490/2024-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima po sucu Ivanu Katičiću kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Marka Galića iz Komletinaca, Braće Radića 234, OIB: 94598472808, zastupan po punomoćniku Branku Kobašu, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupana po Odvjetničkom društvu Mađarić i Lui d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne rasprave 28. travnja 2026. u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika Jurice Barbarića, odvjetnika u Vinkovcima, 25. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba iz članka 3 stavka 1. Ugovora o kreditu broj: 198-50-3604832, sklopljenog dana 8. kolovoza 2006. godine između tužitelja i tuženika, potvrđen dana 9. kolovoza 2006. godine po javnom bilježniku Želimiru Miriću iz Vinkovaca pod brojem OU-631/2006, koji glasi: „3,30 (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita..“

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Marku Galiću iz Komletinaca, Braće Radića 234, OIB: 94598472808, isplati iznos od 317,16 eura (slovima: tristosedamnaest eura i šesnaest centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 12. kolovoza 2006. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne

operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535, da tužitelju Marku Galiću iz Komletinaca, Braće Radića 234, OIB: 94598472808, naknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 956,18 eura (slovima: devetstopeidesetšest eura i osamnaest centi), sa zateznim kamatama, tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude tj. od 25. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 3. listopada 2024. podnio tužbu u kojoj navodi da su dana 8. kolovoza 2006. godine tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu broj: 198-50-3604832, potvrđen dana 9. kolovoza 2006. godine po javnom bilježniku Želimiru Miriću iz Vinkovaca pod brojem OU-631/2006, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 15.670,17 CHF po srednjem tečaju Kreditora-tuženika na dan korištenja kredita, te je navedenim ugovorom ugovoren rok otplate kredita u trajanju od 84 mjeseca kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti od 222,96 CHF.

1.1. Tužitelj navodi da je predmetnim tipskim Ugovorom u članku 3. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 3,30 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik je prilikom isplate kredita dana 11. kolovoza 2006. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 2.389,65 kuna, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 317,16 eura.

1.2. Također navodi da se o ugovornoj odredbi za tzv. „ulaznu naknadu“ nije pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u

predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao ne pripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, takovu dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da nije sporno da su tužitelj i tuženik dana 8. kolovoza 2006. zaključili Ugovor o kreditu broj: 198-50-3604832 kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kredita kunske protuvrijednosti 15.670,17 CHF.

2.1. Navodi da pravnu osnovu za naplatu predmetne naknade predstavljaju odredba članka 3. Ugovora o kreditu i opći akti tuženika, a tužitelju ne samo da su pojašnjene sporne odredbe Ugovora, već je isti njihovo razumijevanje i prihvata potvrdio javnom bilježniku kao povjereniku suda prilikom solemnizacije Ugovora. Tuženik ističe kako nikada nije zaprimio prigovor tužitelja u pogledu ugovorenih odnosno naplaćenih naknada. Tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena odredba nepoštena i nedopuštena, a kao takva i ništetna i ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika. Prije zaključenja ugovora, tuženik je objasnio svaku odredbu ugovora tužitelju, a obzirom da tužitelj nije prigovarao spornim odredbama, stranke su zaključile ugovor.

2.2. Navodi da nisu osnovani navodi tužitelja da je tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja jer je tužitelj, nakon što mu je objašnjena svaka odredba Ugovora, svojevrijeme isti potpisao, radi čega je razvidno da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja.

2.3. Tuženik osporava i visinu tužbenog zahtjeva te ističe prigovor zastare potraživanja.

3. U podnesku od 19. studenog 2024. tužitelj navodi da činjenica da je trošak tzv. ulazne naknade bio određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, a ne u nominalnom iznosu, potvrđuje navode tužitelja kako istom naknadom nisu bili "pokriveni" bilo kakvi eventualno nastali stvarni troškovi koje bi tuženik imao pri odobravanju kredita jer takovi ni u kojem slučaju nisu determinirani visinom odobrenih kredita. Podredno, tužitelj drži i da troškovi tzv. ulazne naknade, ako su i postojali, nikako nisu smjeli pasti na teret tužitelja jer je tuženik financijska institucija kojem odobravanje kredita predstavlja jednu od usluga koju isti redovito pruža te je navedeni stoga bio dužan organizirati svoje poslovanje na način da eventualno nastale troškove u postupku odobravanja kredita ukalkulira i podmiri iz kamate koju naplaćivao od tužitelja prilikom otplate kredita. Navodi da odredba ugovora o kreditu sklopljenom između financijske institucije i potrošača kojom se potomjem nalaže plaćanje tzv. ulazne naknade za otvaranje kredita, u situaciji u kojoj tuženik kao strana koja je sastavljala predmetni ugovor nije dokazao da takva naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i eventualnim troškovima, već radi potpunog odsustva transparentnosti u pogledu protučinidbe koju je tuženik tobože pružio kao uslugu za naplaćenu naknadu, ima se smatrati nepoštenom, dok sam tužitelj ujedno izražava i sumnju da mu je tuženik postupanjem na opisani način, suštinski, u dva navrata obračunao i naplatio jednu te istu "uslugu", i to, prvo kroz naplatu ulazne naknade, a drugi puta, potom i kroz ugovorenu kamatu. Navodi da je tekst ugovora o kreditu sastavljen u banci, potpisan i predan klijentu (tužitelju) radi solemnizacije ugovora, te se ovdje radi o formularnom, tipskom ugovoru koji sadrži skup ugovornih klauzula određenih kao model za sklapanje budućih ugovora, odnosno istim je bila isključena mogućnost pregovaranja o pojedinim elementima ugovora.

4. Na pripremnom ročištu od 11. ožujka 2026. tuženik je naveo da ne osporava visinu kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Također je naveo da prigovara vrijednosti predmeta spora koju je u tužbi naveo tužitelj.

5. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao ugovor o kreditu (stranica 5.-10. spisa), otplatni plan (stranica 11.-14. spisa), potvrdu tuženika (stranica 15. spisa), te je saslušao tužitelja.

6. Na temelju ocjene provedenih dokaza sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje u tekstu: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti.

7. Tijekom postupka nije sporno da su tužitelj i tuženik sklopili 8. kolovoza 2006. ugovor o kreditu broj: 198-50-3604832 temeljem kojega je tužitelj koristio kredit u iznosu od 15.670,17 CHF u kunsnoj protuvrijednosti. Nije sporno da je točkom 3. ugovora ugovorena jednokratna naknada od 3,30 % od iznosa kredita, koju naknadu je tuženik naplatio od tužitelja u iznosu od 317,16 eura.

8. Sporno je je li ništetna odredba ugovora o kreditu temeljem koje je tužitelju naplaćena jednokratna naknada, te je sporno je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja.

9. Saslušan u svojstvu parnične stranke tužitelj je naveo da je imao namjeru kupiti osobno vozilo te je otišao u auto kuću u Vinkovcima u kojoj su ga uputili da ode u poslovnicu tuženika u Vinkovcima radi dizanja kredita. Naveo je da je u banci objasnio za što mu treba kredit i u kojem iznosu, te je ugovor o kreditu sastavila banka. Prilikom razgovora o kreditu u banci mu nisu spominjali obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, već je ovu odredbu primijetio kada je čitao ugovor o kreditu. Kada je primijetio da je ugovor unesena obveza plaćanja naknade pitao je službenika banke da li se ova odredba može promijeniti, na što mu je odgovoreno da je ta odredba sastavni dio ugovora, da svi plaćaju naknadu te da ukoliko želi kredit ta odredba mora biti u ugovoru. On je pristao na sklapanje takvog ugovora jer mu je trebao novac za kupovinu osobnog vozila. Naveo je da mu u banci nisu posebno objašnjavali na što se odnosi ta naknada, a rekli su mu otprilike koliko bi iznosila u CHF. Naveo je da je osobno vozilo kupljeno novcem od kredita koristio za svoje osobne potrebe, da je kredit otplatio on te da je kredit otplaćen u cijelosti. Naveo je da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlen te da nije bio vlasnik obrta ili trgovačkog društva. Naveo je da nije razumio pojam ulazne naknade, te da je tražio da mu se pojasni što predstavlja ta naknada i u banci mu je rečeno da je to naknada koju svi plaćaju. Naveo je da se nije interesirao ili tražio kredit bez navedene naknade jer nije niti znao da se to može buduću mu je u banci rečeno da ako želi kredit da mora platiti naknadu.

10. Saslušanjem tužitelja utvrđeno je da je ugovor o kreditu sastavila banka i da je u njemu bila određena naknada o kojoj tužitelj nije mogao pregovarati. Utvrđeno je da tužitelj nije bio informiran o točnom iznosu naknade, niti na što se naknada odnosi.

11. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/03., dalje u tekstu: ZZZP) između ostalog je propisano da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

12. Nadalje, odredbom članka 81. stavka 1. ZZZP propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Stavkom 2. istog članka propisano

je da se smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje stavkom 4. istog članka propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

13. Odredbom članka 87. stavka 1. ZZP propisano je da je nepoštена ugovorna odredba ništeta.

14. Slijedom navedenog, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetnih odredbi Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,30% iznosa kredita.

15. Sukladno odredbi članka 295. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23. i 155/23., dalje u tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva.

16. Slijedom toga, o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može se pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora.

17. Nadalje, sud prihvaća da je prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita tuženik imao određene troškove, koji se "pokrivaju" tom naknadom, Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv da su zaista ugovorenim naknadama za obradu zahtjeva i odobravanje kredita "pokriveni", odnosno plaćeni stvarni troškovi, tada bi ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita.

18. Budući iz provedenih dokaza proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu pripremila banka, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati. Obzirom je tužitelj na temelju članka 3. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknadu za obradu kredita u iznosu kako je to ranije navedeno, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da su navedene odredbe Ugovora nepoštene, temeljem odredbe članka 81. stavak 1. ZZP, te ništete u smislu članka 87. stavak 1. ZZP.

19. Tijekom postupka je utvrđeno da tužitelj ima status potrošača. Naime, prema odredbi članka 3. točke 1. ZZP, i prema svim kasnijim izmjenama istoga zakona, određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

19.1. Uvidom u zaključen ugovor o kreditu i saslušanjem tužitelja utvrđeno je da je ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je kredit odobren za kupnju osobnog automobila.

19.2. Obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene, a tuženik tijekom postupka nije niti pokušavao dokazivati drugačije.

20. Slijedom navedenoga, sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetna odredba kojom je ugovoreno plaćanje naknade od 3,30% od iznosa kredita.

21. Kako je navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi, te je sukladno članku 323. ZOO tuženik dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom.

22. Među strankama nije sporno da je tuženik na ime naknade za obradu kredita od tužitelja naplatio iznos od 317,16 eura, a iz potvrde tuženika je utvrđeno da je naknada naplaćena 11. kolovoza 2006.

23. Prigovor zastare je neosnovan, jer je člankom 328. ZOO propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela ugovora o kreditu.

23.1. Vezano za zahtjev za isplatu, treba navesti da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

24. Tužitelju na dosuđeni iznos pripadaju zatezne kamate temeljem članka 1115. ZOO od dana stjecanja, jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od sljedećeg dana od dana stjecanja, tj. od 12. kolovoza 2006. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavak 2. ZOO.

25. Vezano za vrijednost predmeta spora, treba navesti da je odredbom članka 37. stavka 1. ZPP propisano da ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. Nadalje, odredbom članka 40. stavka 1. ZPP propisano da ako se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, ali tužitelj u tužbi navede da pristaje da umjesto udovoljenja tom zahtjevu primi određenu novčanu svotu, kao vrijednost predmeta spora uzet će se ta svota. Stavkom 2. istog članka propisano je da u drugim slučajevima, kad se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio. Stavkom 3. istog članka propisano je da ako je u slučaju iz stavka 2. ovoga članka tužitelj vrijednost predmeta spora očito suviše visoko ili suviše nisko naznačio, tako da se postavlja pitanje stvarne nadležnosti, sastava suda, vrste postupka, ovlaštenja na zastupanje ili prava na naknadu troškova postupka, sud će, po službenoj dužnosti ili na prigovor tuženika, najkasnije na pripremnom ročištu, brzo i na prikladan način provjeriti

točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojega nije dopuštena posebna žalba odrediti vrijednost predmeta spora.

25.1. Tužitelj je u ovom postupku postavio dva tužbena zahtjeva, i to deklaratorni kojim traži da sud utvrdi ništetnom odredbu ugovora o kreditu kojom je ugovorena ulazna naknada i naknada za prijevremenu otplatu kredita, te kondemnatorni kojim traži isplatu novčanog iznosa koji je tuženik naplatio na ime naknade, te je vrijednost predmeta spora odredio u iznosu koji predstavlja zbroj vrijednosti ova dva zahtjeva. Tuženik je prigovorio da je tužitelj suviše visoko odredio vrijednost predmeta spora, te je sud na pripremnom ročištu od 11. ožujka 2026. provjerio točnost naznačene vrijednosti predmeta spora, te je utvrdio vrijednost predmeta spora u istom iznosu koji je naznačio tužitelj, odnosno u iznosu od 1.340,50 eura. Tuženik neosnovano navodi da bi se vrijednost predmeta spora trebala odrediti u iznosu od 317,16 eura, koji iznos se odnosi na kondemnatorni zahtjev budući je tužitelj postavio dva tužbena zahtjeva, a i dokazi su se u ovom postupku izvodili prije svega radi utvrđivanja osnovanosti deklaratornog zahtjeva.

26. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 5., članka 155. i članka 164. ZPP-a, te kako je tužitelj uspio u cijelosti u sporu, to mu je tuženik dužan naknaditi trošak postupka.

27. Sud je tužitelju priznao trošak za sastav zahtjeva za dostavom dokumentacije u vrijednosti od 25 bodova, sukladno Tbr. 36. točki 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/23, dalje u tekstu: Tarifa), za sastav tužbe u vrijednosti od 100 bodova sukladno Tbr. 7. točki 1. Tarife, za sastav podneska od 19. studenog 2024. u vrijednosti 100 bodova sukladno Tbr. 8. točki 1. Tarife, za zastupanje na ročištima od 11. ožujka 2026. i 28. travnja 2026. u vrijednosti 100 bodova za svako ročište sukladno Tbr. 9. točki 1. Tarife, odnosno ukupno 425 bodova. Kada se vrijednost boda pomnoži sa 2,00 eura sukladno Tbr. 54. Tarife dobije se iznos od 850,00 eura. Tužitelju pripada trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 eura i presudu u iznosu od 53,09 eura, odnosno ukupno 956,18 eura.

28. Na dosuđeni trošak tužitelju pripadaju zatezne kamate od presuđenja, sukladno članku 151. stavku 3. ZPP.

29. Zahtjev tuženika za naknadom parničnih troškova je odbijen temeljem članka 154. stavak 1. ZPP.

30. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Vinkovcima 25. svibnja 2026.

Sudac:
Ivan Katičić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana prijema ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi ovom sudu pisano, a o istoj odlučuje županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Odvjetnik Branko Kobaš, Stjepana Radića 14/I, 31000 Osijek – pun. tužitelja
2. Odvjetničko društvo Mađarić i Lui d.o.o., Zelinska 4, 10000 Zagreb – pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-8260b**

Kontrolni broj: **00596-79ba7-6c5e8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.